

минѣваше сына Божій. Майка мѣ, която идеше слѣдъз него малкнѣ; но сърдцето и бѣше строшено. Я Господѣ домиля за нея, и доосгна носилото, и рече: Младѣ, стани за- „повѣдѣвамъ ти.“ Мертвица стана и видѣ лицето на Господа. О! колко бѣше кротко и белѣпно онова чело, което є трѣдно да се опише! и колко бѣше лицето мѣ оутрѣдено отъ многото грижи, со сичко това свѣтеше отъ Божественната благодать! Азъ станахъ, говорихъ; бѣхъ живъ въ рацете на майка си. Тако, сыне мой! ти видишь въ мене єдинъ мертвицъ воскреснатъ! Народа хвана да въздига гласъ отъ радость; трѣбите на погребеніето начеха да изваждатъ гласове веселы; вслѣкѣи са предвараваше да рече: Богъ посети народа си! азъ не ги чѣлахъ, не оуспѣвахъ нищо, не глѣдахъ дрѣго повѣк, освенъ лицето на Спасителя.“

Старица са запрѣ; а Япекидъ оуспѣти крѣвъ та си, чи замрззѣва; космыте мѣ са вдигнаха на горѣ; той са нахождаше предъ єдного челоука, който бѣше опыталъ тайната на смѣрть та.

„До онова время, рече Старица, азъ бѣхъ като и дрѣгите челоуцы, несмирѣнъ, несѣзданъ; и не са мьслѣхъ, като дрѣгите млади за дрѣго, освенъ за живота и весел-